

Nordsjællands natur foran katastrofen

Vejjen Frem

RETSPOLITISK UGEBLAD

Nr. 29

36. årgang

18. juli 1970

Kameler i Rosenørns Allé

En af morgendagens allernydeligste opgaver bliver at bringe teen tilbage i dansk politik, skriver Ewald M. Sørensen. Ransdets i „Kristeligt Dagblad“. Sælange der i Danmark findes et

tlutning? Ewald M. Sørensen giver svaret:

Befolkningen er ikke tilstrækkeligt oplyst om vore ideer! De eneste oplysningspro-dende kommunikationsmidler, der i dag bærer noget, er de monopoliserede radio og TV, og dem har de gamle partier stort set sat sig på. Det er lettere for en kamel at komme igennem et halsløse end det er for et lille parti at komme til ministeren eller skærmen. Hvis jeg knuste 7 runder i den amerikanske ambassade, ville radio og TV straks være på platten. Nu har jeg derimod kun positive og konstruktive tanker og ideer om den kommende samfundsordning, og derfor interesserer radio og TV sig ikke for mig! Deres væsentligste interesse er desværre blevet „gadens parlament!“ Denne udvikling er så uheldig, at den øjeblikkelig bør ændres med demokratiske midler.

Fra den diplomatiske post

Indgåelsen til den danske regering om at tage del i forhandlinger i Luxembourg om bl. a. Danmarks eventuelle optagelse i EEC, kom fra den belgiske udenrigsminister Pierre Harrel, der skrev til den danske udenrigsminister i Fællesmarkedets ministerhus navn. Brevet havde følgende ordlyd, kort, knapt og høfligt:

„Det er mig en ære at meddele Dem, at De europæiske Fælles-skabets ministerråd på sit møde den 8. juni i Luxembourg har besluttet, i overensstemmelse med artikel 237 i traktaten om EEC's oprettelse, i overensstemmelse med

artikel 205 i traktaten om oprettelse af EURATOM og i overensstemmelse med artikel 98 i traktaten om oprettelse af Monetaunionen, at indlede forhandlinger mellem De europæiske Fællesskabers og Danmark vedrørende den optagesansøgning, som Deres regering den 11. maj 1967 overrakte De europæiske Fællesskabers ministerråd. Det er mig en ære at indbyde Deres regering til et første møde den 30. juni 1970 i Luxembourg til åbning af forhandlingerne. Til dette møde er Højelede indbudt Irlands, Norges og Storbritanniens regeringer.“

Nu må politikerne vise, at de mener noget med deres tilslutning til kampen mod forurening af naturen, — også når det koster penge at slås

Det må være læmelse, der har ramt naturfredningsfolkene, når der indtil nu ikke på nær har lydt det rammerig fra de kredse, der måtte være den eneste naturlige reaktion på det projekt, som NESA skal til at gå i gang med i Nordsjælland. Det kan selvfølgelig være, at man fra det hold endnu ikke er blevet klar over, at OFFENTLIGHEDENS indstilling til begrebet naturbevarelse er ganske anderledes positiv, end det var til fælled sidste gang, elmaster var på tapetet; dengang da læses naturluskønheder blev skrammet af master, som man kaldte kæmpemaster, skønt de aldeles ikke kan måle sig med de kolossen, det er tanken at placere i det Nordsjælland, som vi plejer at vise frem med en vis stolthed, når landet modtager besøg af fremmede politikere og statsretnovereder.

Enhver kan forestille sig, hvad der bliver tilbage at benytte, når de nordsjællandske jydigheder skal gennemkrydes af fuldkabler, ophængt på master 45-50 meter høje. Projektet er en del af den gensidige strømføle, der eksisterer mellem Sverige og Danmark, og den er naturligvis vigtig. Det står imidlertid ingensteds skrevet, at den er så vigtig, at man ører Nordsjællands natur. Det er sagen.

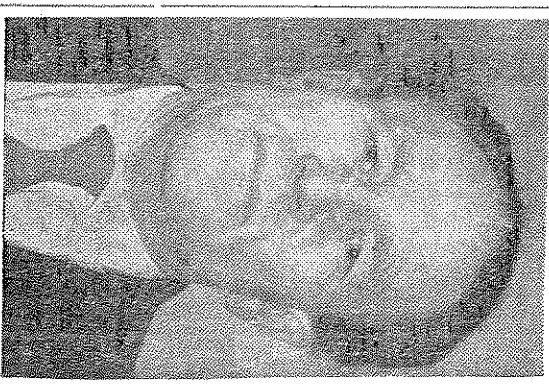
„Politikens“ har haft en samtale med NESA's direktør, som viser, at man i det store, halv-offentlige selskab godt er klar over, at det ikke bliver ved med at gå. Det er derfor, man laver mastene så kæmpemæssige, faktisk større end det i øjeblikket er nødvendigt. Så kan man nemlig anbringe flere kabler på mastene senere uden at skulle have vovet med offentligheden. Nu er et foretagende som NESA jo noget mærkeligt noget, et sel-

Fødselsnedgangen fortsætter næsten uformindsket

Nedgangen i antallet af fødsler er ikke hverken stagnert eller standset, som det var forudsagt af adskillige. I januar kvartal 1969 fødtes der her i landet 18.189 — året før var det tilsvarende tal på 19.219, og i dette års første kvartal var fødselsstallet nået ned på 17.214. Den aftrapning, der her er tale om, er særdeles beskeden. Fra 1968 til 1969 faldt fødselsstallet med 1080, og fra 1969 til 1970 med 915.

Det er ikke mærkeligt, at denne konstante nedgang i antallet af leveredødsde har væltet alle prognoser for fremtidige skolebygninger, udbygning af miljø-siteter og læveanstalter m.v.

skab af privatkapitalistisk karakter, hvor majoriteten af aktiekapitalen ejes af det offentlige, beskyttet af en koncession mod upassende konkurrence, men netop dette forhold gør, at vi kan tillade os at spørge, om man virkelig i NESA's bestyrelse tror, at det er gratis at beskytte naturen? Når direktøren gør opmærksom på, at

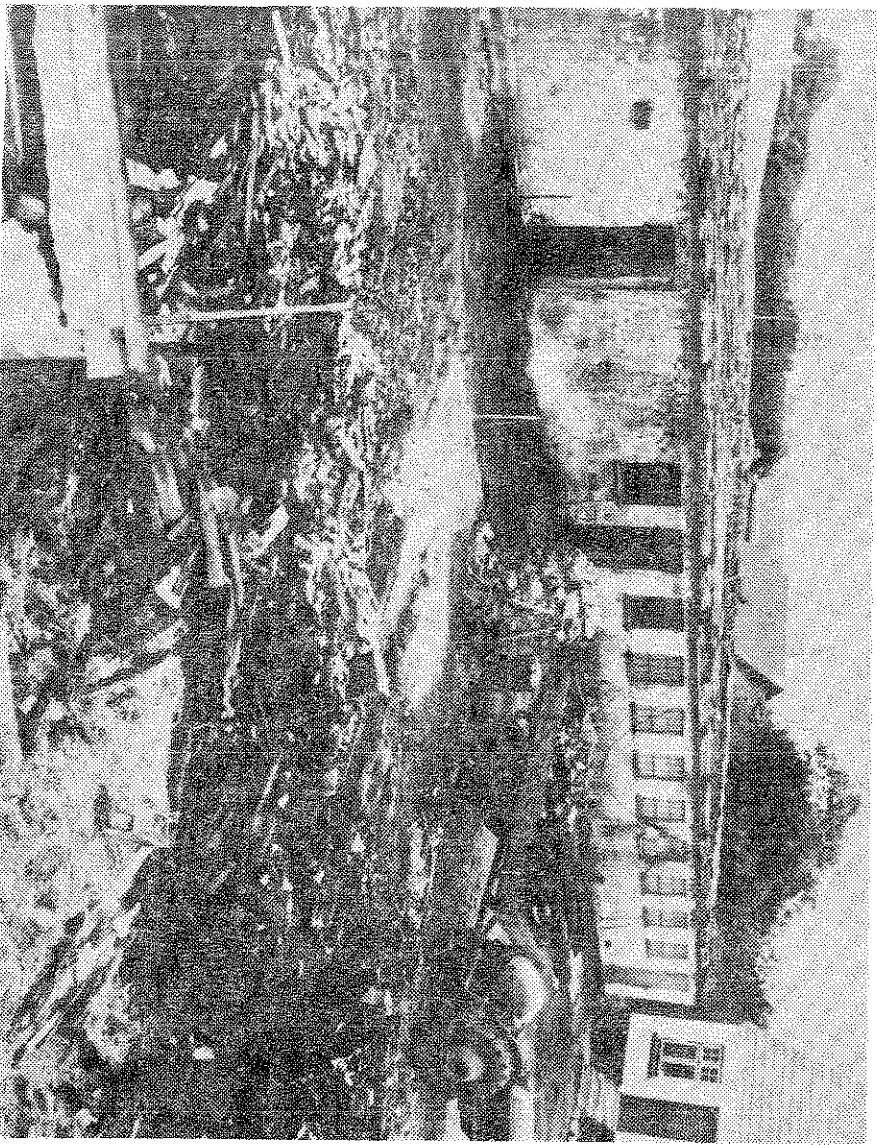

Kan kulturministeren gøre noget for det truede Nordsjælland?

det koster 20 gange så meget at nedlægge kablerne i jorden, kan vi passende svare ham, at det aldrig kan blive en offentlig opgave at medvirke til at nedlægge et rekreativt område, der har den aller største betydning for hovedstadens befolkning. Videre kunne man anføre, at der jo også — på længere sigt — er fordele ved at placere kabler i jorden.

Det er på høje tid at få slægt fast, at vi ikke vil finde os i, at et elnettoetsselskab, det vore sig offentligt, privat eller koncessioneret, efter behag kan stalle og vatte med det, som i allet egentligste forstand er fjellens, naturen, og at vi er villige til at betale prisen. Hvis NESA's bestyrelse, der bl. a. tæller en række politikere, ikke vil forstå det, så må vi henvende os på Christiansborg og kræve, at disse vandplaner øjeblikkeligt stanses, og at det ad borgmesterens vej gøres pludseligt at mishandle det danske landskab mere, end det allerede er sket.

Hvad agter kulturministeren at foretage sig? Sagen er så vigtig, at Folketingets sommerferie ikke bør kunne hindre en aktion, og kender vi kulturministeren ret, holder han ikke nogen lang sommerferie nede på det lange-landske.

fordele, der er noget uendeligt trostøst over en brandtont, og så hjælper det ikke meget, selv om man har forsikret sig godt. —

Det menneskelige system - side 2 ✕ Sidste om sommerstævnet - side 2 ✕ En ny politik - side 3 ✕ Vår mening - side 4 ✕ Kronik side 4-5 ✕ HVAD VIL RETSFORBUNDET - side 6 ✕ Kultur og kunst - side 6-7

Breve fra læserne - side 7

VEJEN FREM
UDGIVET AF FORENINGEN RETSFORBUNDETS PRESSE
Redaktion og ekspedition:
Krogsgade 1 - 2100 København Ø - Tlf. TR 15 1457 - Giro 7633
Kontorid: Mandag - Fredag 10-15.00. Lørdag er kontoret lukket.
Annoncer: 65 øre pr. min plus evt. særlig betingelse.
Kreditation
Vilb. Hellmann (ansvarsh.), Kr. 52 pr. år
Erik S. Rønn Kr. 15 pr. kvartal
Poul Westergaard Løssalg 1,00 kr. pr. nummer
Trykt: Prentavis Trykkerier, Vordingborg

Det menneskelige system

SA MISTEDE VI atter en minister - en tiltalende politiker og en dygtig fagminister. Han brød sammen under arbejds uennesskelige byrder som så mange før ham. Men systemet lever uforandret videre og med de behørigt menne-skeofringer til staten. Og hvad indtryk gør det så på sam-fundet og den enkelte borger.

Landbruksministeren segnede - en ny er allerede fundet og udhævet af kongen. Man undrer sig over, at det går så let, den tilhørende tabsliste taget i betragtning. Er det tabu-rietterne, der lokker? Man finder stadig nye emner iblandt gruppelederne, trods skriften på væggen. Man tager en mand ud af gruppen og sætter ham på den ledige taburet. Han forfremmes, men også hans ansvar vokser, og skønt han skal på ferie nu, hjem til en tiltrængt hvile, bliver det snarere arbejde end hvile. Hans plads i gruppen udfyldes hurtigt af en anden, men også gruppens arbejdsbyrde vokser. Staten kræver sit, og ansvarets byrde vokser uden nåde og barmhjertighed.

E GENTLIG ER DET BESYNDERLIGT, at offentligheden tager så overfældisk på dette forhold. Tabslisten er for-længst blevet så stor, at man burde have gennemtvunget en reform, som enten bestod i udnævnelse af en række vice-ministre til aflastning og til fordeling af byrderne på flere skuldre - eller udnævnte nogle flere fagministre.

Folk er imidlertid kun lige i øjeblikket chokerede over tabene, og så snart en ny er fundet, falder sindene til ro, og man kører videre mod næste katastrofe. Sandt er det, at sta-tens administration i forvejen er dyr, men i betragtning af, at det er menneskeliv, det drejer sig, burde økonomiske over-vejelser ikke spille hovedrollen.

ÅRSAGEN TIL ULYKKERNE er ligetil: Beständig vok-ser de opgaver, man giver staten at bestrejde, uden at man i tilsvarende målestok forøger antallet af ministre. Man tillader altså, at arbejdet af sig selv vokser, uden at forde-lingen ændres. Dette betyder uundgåeligt en forøgelse af sta-tens administration i dens øverste led, arbejdet kræver det, og bevillingerne må følge. Lukker man øjnene for denne kendsgerning, er det det samme som at nægte at se sand-heden.

At hensynet til det enkelte menneskes liv eller død skal stå over hensynet til administrationen og dens sædvaner må regnes for en selvfølge. Men hvordan ser det ud, når prisen derfor skal betales?

V. H.

Sidste om Sommerstævnet!

I sidste nummer af "Vejen Frem" bragte vi programmet for Sommerstævnet, selv om der manglede nogle få punkter ved redaktionens slutning; glædeligvis kan vi nu meddele, at forhandlingerne med de sidste foredragsholdere er tilende-bragt.

D. v. s., at programredaktør Ole Andreasen i dag formiddag vil tale om "Kommunikationsproblemer i det mo-derne samfund", mens fuldmægtig Aage Johansen om og civilingeniør Niels Mølgård fredag aften vil be-handle emnet "Demokrati på arbejdspladsen". Herned er det store og interessante program for stævnet komplet.

M. h. t. deltagertallet ligger det normalt, d. v. s., at der endnu er plads på stævnet, men ikke så mange, at det ikke vil være klogt at melde sig til nu. Sidste frist for indmeldelse er stadigvæk den 22. juli, men nogen garanti for, at der ikke er udsolgt en uge for, har man naturligvis ikke. Det var f. eks. tilfældet sidste år, så det vil nok være klogt at gøre det nu. Benyt indmeldelsesblanketten på side 7!

Foreningen Retforbundets Presse...

Lørdag den 20. maj afholdt foreningen "Retforbundets Presse" sin ordinære generalforsamling i København. Mødet fik et stikret-digt forløb uden den store drama-tik. Formanden, direktør Kaj Har-bøll, kunne i sin beretning kon-statere, at forholdene omkring "Vejen Frem" nu var stabiliserede. Foreningen havde ved Retfor-bundets jubilæum stillet 50.000 eksemplarer til partiets rådighed på det tidspunkt og til det brug, der måtte passe bedst. Det var blevet til en udsendelse i forbin-delse med kommunevalget, ikke af 50.000, men af næsten 80.000 eks-

emplarer. Forhold i forbindelse med bladets redaktion og admini-stration blev nævnt, og forskellige planer med henblik på at forbedre bladets kvalitet og øge dets ud-bredelse fremkom under behand-lingen af formandens beretning, der godkendtes af forsamlingen. S. A. Borup-Nielsen forelagde i sin dobbelte egenskab af kasserer og forretningsfører regnskabet, der udviste et mindre overskud. -

Til foreningens nye represen-tantskab er følgende valgt ved hjemmeafstemning i den anførte rækkefølge:

Viggo Starcke
Knud Tholstrup
Ib Christensen
Aage Christiansen
Steen Borup-Nielsen
Niels Mølgård
Kr. Kristensen
Steen Frølich-Hansen
F. B. Mortensen
P. Kols-Nielsen

SUPPLEANTER:

Thor Cramer
F. Nyberg
Preben Petersen
Lis Møller Nielsen
Jul. Schultz

Det nye repræsentantskab ind-kaldes til sit første møde lørdag den 1. august på Morsø Højskole, Bestyrelsen.

Ind og ud!

I maj 1970 er de samlede ind-lån i forretningssbankerne faldet med 547 mill. kr., mens ud-låne steg med 424 mill. kr. I maj 1969 steg indlåne med 157 mill. kr. og udlåne steg med 760 mill. kr.

I perioden juni 1969-maj 1970 har forretningsbankernes ind- og udlån udvist en procentvis stig-nin på 4,2 og 11,8, svarende til henholdsvis 18,0 og 13,3 pct. i pe-rioden juni 1968 til maj 1969.

I de større sparekasser steg de samlede indlån i maj 1970 med 84 mill. kr., medens udlåne steg med 237 mill. kr. I maj 1969 steg indlåne med 171 mill. kr., og udlåne steg med 169 mill. kr.

I de forløbne 12 måneder er de større sparekassers ind- og udlån vokset med henholdsvis 1.230 mill. kr. og 1.429 mill. kr. I perioden juni 1968-maj 1969 var de tilsva-rende tal 1.670 og 937 mill. kr.

GARN SMYRNA RYA

HT-Garn

H. Flytkjær

Bjerggade 2 - 3000 Helsingør
Tlf. (03) 214344

- jeg sætter min hat, som jeg vil
MEN JEG KØBER DEN I

„Maison Bonny“
Brødgade 25 ROSKILDE
Tlf. 35 18 67

Malerfirma

H. VINTER POULSEN

Solbakkevej 10 - Skodstrup

Telf. 06 99 14 73

- alt malerarbejde udføres

Nybyg - Ombyg - Tilbyg

Tilbud gives.

Axel Korup

Tømrermester - Selsø - Skibby - Telf. 03 315 - Selsø 128

Talende tal...

portionelle seddelmængde til om-sætning af nationalproduktet i 1969, skulle de daværende 3 mil-liarder være steget til 8 milliar-der. Men seddelmængden er kun steget til 5. 272.000, og det er yderligere interessant at konsta-tere, at dette beløb er 200 millio-ner mindre end for et år siden, eller 4% nedgang. Men da der er 11% fremgang i nationalproduk-tet, vil det i realiteten sige, at vi klarer os med proportionelt 15% mindre seddelpenge end i fjor.

Sagt på anden måde: Mens der i 1960 skulle bruges 6 10-kr.-sed-ler og 8 kronestykker for hver gang 1000 kr. omsættes, skal der i dag kun bruges 4 10-kr.-sedler og 4 kronestykker.

Tallene slår fast, at de bor-gerlige ariser er temmeligt ulo-giske, når de gang på gang skri-ver, at det er inflationen, der forvolder de voldsomme jordpris-stigninger, og tallene fortæller samtidig de folk, der har påstået, at det er statens unådeholdende brug af seddelpressen, der er skyld i inflation, at dette heller ikke kan være rigtigt.

Knud Tholstrup.

Levestandard

I Tjeckoslovakiet fortæller man historien om amerikaneren og russeren, som diskuterer leve-standard. Amerikaneren siger: „Jeg kører til arbejde i en Buick, min kone kører på indkøb i en Ford, og når vi rejser til ud-landet, bruger vi vores station-car.“

Russeren svarer: „Jeg kører bulldozer, min kone kører trak-tor, og når jeg er i udlandet, kører jeg i pauservogn.“ („Farmand“)

Knud Tholstrup

fentlige forbrug og investeringer er steget 12%. Nettogælden til udlandet er i 1960- kroner ste-get fra 400 mill. til 8000 mill. kr. Realloenen er, når indkomst-skatten er trukket fra, kun ste-get 4% om året, mens cirkule-rende obligationer er steget 18% om året.

Foruden det anførte kunne man tilføje, at grundverdiene er ste-get 15 pct. om året målt i 1960-kroner mod de 6 pct., som alle pri-ser er steget, endda incl. de 15 pct. stigning i grundverdiene. - Sagt på anden måde: grundvær-diene og gældsstiftelsen er i rea-liteten steget ca. 3 gange stærke-re end priserne.

Med samme post har jeg mod-taget Nationalbankens balance pr. 30 juni. Den viser, at seddelmæng-den er faldet med et par hundrede millioner, eller 4%, i forhold til i fjor, trods en stigning i natio-nalproduktet på over 11%.

Det er interessant at erfare, at den stigende omsætning ikke har krævet nogen reel stigning i den cirkulerende seddelmængde. Hvis man skulle bruge den samme pro-

En ny politik snarere end en ny regering

Professor Thor kil Kri- stensen, der for nylig gik ind for en samlingsregering til af- løsing af ministeriet Baunsgaard, har i „Politiken“ fået følgende af direktør Jens Kaasstrup-Olsen, der, netop hjemkommet fra en 2 måneders udenlandsrejse, føler sig kaldet til i en kommen- tar i „Politiken“ at sætte tingene på plads. Hans udgangspunkt er uafhængigheden med den sidende regering, der ikke gør en indsats for at løse problemerne, angiveligt fordi man er bange for at miste vælgerne gunst. Her synes hr. Kaasstrup-Olsen at overse, at et parti, der tager del i en samlings- regering, som måske udtrefter for- nuftige ting, alligevel ingen for- rædt har fort, at vælgerne vendstet- ter den udmærkede indsats.

Der er lovet ingen grund til at tvivle om kommentators go- de mening, men betædeligvis glæmmer han ganske den indbyg- gede svaghed ved en samlingsre- gering: de halve standpunkter, den valne forsigtighed og de tunke ne kompromisser, og når han øn- sker et valg, der skal handle om

„menneskets livsvel om den øko- nomiske vækst skal gå til flere penge i folks lommer og kortere arbejdstid eller til længere ferie og større tryghed eller til et re- nere Øreslund, mindre støj, renere luft og en billig sjus på bever- tningerne“, så må man anbefale vælgerne at tænke over, hvad de nuværende og forhenværende re- h. t. de nævnte væsentlige proble- mer. Hvis de – og hr. Kaasstrup-Olsen med – gjorde det, ville de en bloc stemme Retsforbundet ind på Folketingets regeringsbænk til næste valg. Så kunne oven- nævnte mange punkter på Kaas- strup-Olsens liste finde deres libe- rale løsning i en fart.

Glem det vigtigste!

Direktør Jens Kaasstrup- Olsen skriver 7.-7. i Politiken om det nødvendige i at løse de politiske opgaver: 1) Radikal nyt boligforlig. 2) Planlægning i ud- dannelsen. 3) Rationisering af landbrugsstøtten. 4) Indkomspoli- tilken. 5) Markedsforhandlinger. – Til løsning af disse går J. K.-O. ind for en samlingsregering – med Jens Otto Krag som stats- minister.

Den såkaldte liberale regering har desværre kun kunnet fremvise pauvre resultater. Men de 8 år forud, under Jens Otto Krag, kan ikke virke overbevisende for at sætte ham til roret. For det var hans regering, ikke mindst det røde kabinet, som var skyld i de tre værste problemer, som Kaas- trup-Olsen slet ikke nævner: Be- talingsbalancen, den skyhøje rente og den inflationsremkaldende grundspekulation.

For det var nemlig hr. Kaasstrup- Olsens statsminister-kandidat (J. O. Kr.), der afskaffede den grund-

stigningskyld og endrede den jordpolitik, der i tre år, fra 1967 til 1969, standsede inflationen, bragte renten ned og forbedrede betalingsbalancen, således at net- torenten til udlandet var ned- bragt til 400 mill. kr. ved rege- ringsskiftet i 1969. I løbet af de følgende 8 år lykkedes det Jens Otto Krag at forene denne gæld med 9.000 mill. kr., at accelerere den årlige inflation til 8 pct. og få diskonten til at stige fra 5½/ til 7½ pct.; kursen for kreditfor- eningsobligationer faldt fra 81,8 til 57,4, tempoet i realomsætnin- gen gik ned.

Det var J. O. Kr., der, imod gode råd fra finansfolk, i 1967 devaluerede den danske krone. Til- liden til den danske krone har ikke kunnet genoprettes, netop fordi devalueringen var usaglig. – Tanken om J. O. Kr. som stats- minister vil være tilstrækkelig til at røkke yderligere ved den in- ternationale tillid til den danske krone. Denne mistillid er én af års- sagerne til betalingsbalanceunder- skuddet.

Th. Vestergaard <i>Vognmand</i> Borgvold 21, Viby J. Telf. (061) 41214	Kr. Hedebrandt <i>Rektor</i> Petersborgvej 29, Tlf. (08) 12 31 12 9000 Aalborg
OTTO JENSEN Tømrermester Søgaardsvej 23 Telf. Gentofte 5043	GUNNAR SØRENSEN <i>ALT i El.</i> Bispensgade 39 – Hjørring Telf. 429

Ja til samarbejde

Der var engang da Det Radika- le Venstre talte meget om det samarbejdende folkestyre. Den ta- le er nu forstummet af grunde alle kender. Blokpolitikken er over os, i hvert fald over de radi- kale.

Politikens leder (8.-7.) „Helle- re valg – nej til samlingsrege- ring“ er i sin overensstemmelse med de radikales new look. Enhver tilhænger af det bestående for- træffelighed, af blokpolitikken og dens tendens mod topartisystem, kan ikke bekræftende. Vi lever i den bedste af alle mulige ver- dener, i hvert fald sådan rent folkestyrmæssigt ...

„Det politiske demokrati for- udsætter principielt, at magten tilfalder det eller de partier, vel- gerne har givet deres tilslutning gennem et valg, og at de par- tier som ikke har samlet flertal, fra oppositionshenken kritiserer regeringen og helst opstiller al- ternativer til dens politik“, skri- ver *Politikeren*.

Man må nemlig ikke begå den kapitalfejl at sætte lighedstegn mellem vor forelåede og udle- vede form for parlamentarisme og demokrati. Så får vi blok- politik, og ingen kan da redde os for topartisystemets stereotypi. Men, der er andre muligheder. Man kunne tænke sig et præsi- dentielt demokrati eller man kun- ne tænke sig – langt bedre – det

Det er ikke en ny regering, men en ny politik, vi har brug for: en genoptagelse af den politik, som de radikale var med til at gen- nemføre 1967-69. Den viste, at den kunne løse de virkelig store pro- blemene – betalingsbalanceunder- skuddet, den høje rente og infla- tionen, fremkaldt af de uforføjede mulighedskomster ved jordsalg. Derved bliver restriktive, gene- rende, statsforfærdige indgreb gjort ganske overflødig.

Knud Tholstrup.

Snedemester Axel Wagner

Snedemester Axel Wagner, fh. Braaskovgaard, er død. En håndværkermester af den gamle skole, som ved sit virke gennem mange år har fyldt sin plads og gjort sin gavn i byen og på egnen. En mand man på egnen havde lært at holde af og respektere, og	»HYGEBØ« Stjellundsgade 52-54, Aarhus Telf. 06 - 12 99 /6
	Møbelforretningen
	»HYGEBØ«
	Sjellundsgade 52-54, Aarhus Telf. 06 - 12 99 /6
	Trækontoret Rådhuspladsen 45 – Kbhvn. V. 14 71 32

schweiziske magistratsregerings- system, der principielt omfatter alle partier, og hvor de deltagende partier samarbejder frit fra sag til sag og ikke i fastlånede koalitioner med monolitisk end- gthed, der alt for ofte – som f. eks. under krigs- og efterkrigs- tidens danske samlingsregeringer – lænner beslutningsprocessen, fordi man med djævlens vold og magt skal være enige om alt.

Politikeren påpeger meget rig- tigt, at VKR må indgå de seere- ste kompromisser for at blive en- lige. Når vi ser både denne rege- rings og dens socialdemokratiske forgængers afmægtige, kortsy- nede zig-zag kuns, er det da ikke en anledning til fordomsfrit at drøfte, om det er vort politiske system, der er noget i vejen med?

Kort sagt: Hvordan kan vi få et samarbejdende, perspektivrigt fungerende folkestyre uden at el- minere den politiske opposition? Et folkestyre, der kan handle op med tidens mange og dødsens alvorlige udfordringer.

Jeg kan ikke se andet, end at vi må nå frem til et system, hvor alle udvalgsberettigede par- tier er repræsenteret i regerin- gen i forhold til deres størrelse, så de får lige muligheder for at øve indflydelse, men hvor det, at et eller flere partier på et område, måske af væsentlig betyd- ning, er i opposition til flertal- let ikke betyder, at det skal træk- ke sig ud af regeringen, hvor det måske på andre områder tilhører flertallet.

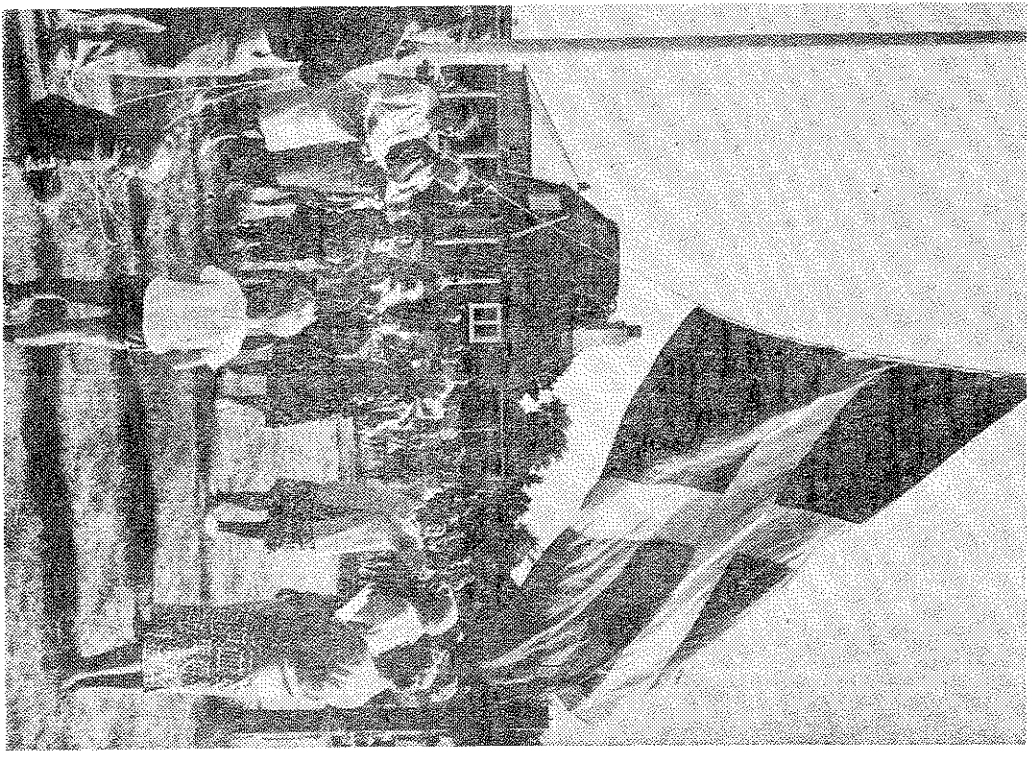
Når De har læst
„Vejen Frem“,
vil Deres nabo
måske være
interesseret
i at løse det

Tb Christensen.

Folkestyret vil kun vinde ved et sådant frit samarbejde, hvor de enkelte partier for alvor vil have mulighed for at markere sig. „Oppositionen“ vil under sådanne vilkår ikke blive en fastlåst, frustreret størrelse, der til enhver tid og på ethvert punkt vil føle sig forpligtet til at opponere. Særligheden og det ideopolitiske engagement vil vin- de på bekostning af taktikken.

Hvorfor skal de partier, der bedst kan enes på det forsva- politiske område, ikke have lov til det? Hvorfor skal et folke- tingsfletal – såfremt et sådant findes – for effektive tiltag mod jordspekulationen ikke have lov til at manifestere sig? Hvorfor skal fastlåste blokke have lov til gang på gang at stille sig hindrende i vejen for de rigtige og bedste løsninger – inverter fald dem, et „frit“ folkestyre ville fo- retvækte?

Jeg kan følge Politikeren i et nej til en samlingsregering, hvis en sådan skal etableres på de nu „gængse“ parlamentariske prin- cipper. Men nej! til en sam- lingsregering, der er et ja til en magstratsregering.

Vi må have på bedre somnerejfr for de tusinder af plæge og drøge, der tunter sig på de mange fortolkninger langs kysterne.

Foran en ny KULTURKAMP?

Der er tegn til kamp om kulturbetillingerne – og dermed også om kulturpolitikken.

De aktuelle udgangspunkt er kulturministerens nej til et 40.000 kr.-tillæg til den eksportmenterende „Secret Service“ - teatergruppe. Her skal ikke diskuteres hush-problemet, men en anden side af sagen.

Kulturministerens nej til de 40.000 kr. og de i forhold til visse „finkulturelle“ bevillinger meget små beløb til avantgarde-scenerne, debat-teatret m.v. sættes af de nye teaterretningers fortælere ikke ganske med urette i relation til dets. Det kongelige Teaters eksorbitante underskud på (foreløbig) 42 millioner kr. årligt og de netop lancerede planer om et nye opera- og ballethus til måske 200 millioner kr.

Da man vel selv fra ekstrem socialistisk side erkender, at samfundet ikke har urettersede ressourcer at ofre på kunstens alter

kræves skat på den jordbrædt, som ikke skyldes enkeltmands arbejde, men som hidrører fra samfundets vækst og udvikling, og som særligt ophober sig i storbyer, og ufortøjet tilligger uvedkommende prædiksantaler i stedet for at indtrædes i statens og kommunens kasse. Deslige byrder vil ikke tynge arbejdet, men tværtimod gøre jorden billigere og derved lette alvangen for hver mand til at få eget hjem.

Husmandsmødet i Køge opfordrer derfor landets øvrige husmandsorganisationer til at slutte sig til dette program i skattebogen og opfordrer de politiske partier, der ønsker støtte fra husmandsstændens side, til at virke for disse kruses oplysning på partiprogrammet og deres gennemførelse som dansk lov under de forestående forhandlinger i rigsdagen om en skatterreform.

gasaki. Vi følger os snarere i en situation præget af almagt.

„Den menneskelige fejl“ er blevet et af tidens udtryk, hvad enten der nu er tale om trafikulykker eller elektronisk databehandling. Teknikken er sikker, det er mennesket, der svigler.

Og dog synes jeg alligevel, der er en ikke ringe trøst at hente i Rousseaus påmindelse om, at mennesket er Jordens konge og teknikkens herre.

Hvis vi altså vil være det.

Rousseau siger også et andet sted i det samme værk:

Menneske, søg ikke mere efter ophavsmanden til det onde, denne ophavsmand, det er dig selv. Der eksisterer intet andet ondt end det, som du gør, eller det, som du lider, og begge dele kommer fra dig selv.

Spørgsmålet er derfor ikke, hvordan vi kan forbedre teknikken, for det problem løser vi nok. Når vi frygter teknikken og kan være angst for at leve i den verden, vi er sat til at virke i, så er problemet den menneskelige faktor.

Det er mennesket, vi skal arbejde med.

Og dermed kommer skolen ind i billedet.

Det er netop skolens opgave at arbejde med mennesket. Den er ikke ene om denne opgave, men den indtager en vigtig plads.

Måske vil en eller anden nu sige med den tanke, at jeg ind-

– også fra den side anklager man regeringen og Folketinget for en skønssels skattepyntning af den erhvervsaktive befolkning – er der ved at opstå en åben kamp mellem traditionister og avantgardister om statens gunst.

Naturligvis er det også spørgsmålet, om teatret og kunsten i det hele taget skal være tånløs, indtægtsende og konventionel, underholdende eller om det skal have et ideologisk-politisk budskab og engagere sig i nutidens menneskers dagligdag.

Når man erkender, at samfundets – selv det rige velfærdssamfunds – økonomiske muligheder ikke er grænseløse, bl. a. fordi der netop i disse år stilles enorme krav til udbygning af uddannelsen, til trafikale formål, til bekæmpelsen af forurening, til ulands-bistand og meget andet, burde spørgsmålet i grunden være enkelt at besvare: Netop fordi behovene på de områder, der af alle erkendes som i allerøstelligste forstand følelsesopgaver, endog i mange tilfælde – tank bare på sundhedsvæsenets krav – livsvigtige, er så store, og der samtidig er naturlige grænser for, i hvilket omfang borgerne vil finde sig i at skulle aflevere deres arbejdsudbytte til det offentlige, ja, så må vi nødvendigvis prioritere opgaverne og søge beskåret og afviklet sådanne, som borgerne selv eller deres erhverv eller organisationer kan og bør klare.

Det kan ikke være anderledes, end at der til de sidemænte opgaver må høre mange af dem, der i dag rubriceres under betegnelsen: kulturpolitik. Bar man ikke i et oplyst velfærds- og velfærdssamfund som det danske kunne overlade til borgerne selv uden statens censur eller økonomiske intervention at tilgode deres kulturelle fritidsbehov som

tekte har taget afstand fra indlæringen af de mange færdigheder, kundskaber og betonet opdragelsen, som skolens vigtigste funktion.

P. Tising Olsen

Det er ikke en helt forkert opfattelse. Men jeg vil gerne sige lidt om skolens opgave, når det gælder færdighederne og kundskaberne, for det er jo ikke mindst gennem dem, vi behersker tekniken.

Det går mere og mere op for os, at vi er kommet til at leve i et uddannelsessamfund, hvor skolegang får en stadig mere frem-

teater, film, kunst, musik o. lign.? Er det ikke udtryk for færdigt fornyrdet, når der f. eks. føres en bevægelse om på det kulturelle område som ovenfor anført med en voldsom slagside til fordel for det etablerede? Og vil en statslig (socialiseret) kulturpolitik ikke netop favorisere – i følge sagens natur – det bestående og ukontroversielle?

Nogen af det klageske, der er sagt i den seneste tids teaterdebater, har været kulturministerens spærfærdige bemærkning om de kunne sættes på, at de, der nød godt af disse forestillinger, betalte noget for det. Det ville være ønskeligt, om dette synspunkt ville brede sig hos de for kulturpolitikken ansvarlige: regering og Folketing. Lad den kulturelle udvikling forløbe i frihed og uden der regte ligeslilling, uden statens direktion: Det livsuelte skal nok overleve – det vil i mange tilfælde få bedre betingelser, fordi det ikke skal kæmpe mod statens konservatisme – og det

Taktisk vildledning i den konservative provinspresse – og svar på tiltale!

FYNS STUFSTUDENTE (K) bruger fortsat den taktik at blinde læsere ind, at den liberale opposition i Danmark er døende. I en kommentar til landdagsvalget i Vestjyskland brugte bladet til en sammenlignende beskrivelse af De frie Demokraters skæbne ved valget vendingen „det nu næsten altdøde Retforbund“.

Formanden for Retforbundet i Odense amt, lærer Alfred Hansen, korrupt, tog kraftigt til gennemle i et læserindlæg i søndagsavisen „Morgenposten“, hvori det efter en ontale

andet, nå ja, det kan være det samme ...

Det vil for teatrenes vedkommende sige, at i det omfang, de varetager en uddannelsesfunktion – for uddannelse er en samfundsopgave – er det berettiget at yde dem offentlig støtte, svarende her til. Men derudover bør de principielt hvile i sig selv. Dette synspunkt konservens vil måske være, at det danske samfund ikke har råd til et kostbart nyt opera- og ballethus, og at Det Kongelige Teater må omdannes til i hovedsagen at være en ren uddannelsesinstitution. De fleste københavnere traditionelle privateure må ikke eller ændre politisk, det samme må landsdels-scenerne.

Det kulturelle tab herved vil efter min mening være overskueligt. Andre steder i samfundet gælder den regel, at den der møder at forny sig, må gå til grund. Hvorfor skulle teatrene være en undtagelse?

Ib Christensen, (i „Kristeligt Dagblad“).

Alfred Hansen

så Fyns Stufstude og Fyns Tidende får tilsendt dette politiske stof, men meget spændent kommer det længere end til papirurven. Ikke engang „Sensator“ har åbenbart set det, skønt man med rette bunde kunne forvente at enhver journalists væsentligste opgave er at orientere og oplyse sine læsere så alsidigt som muligt i stedet for at vildlede.

af valglovens udemokratiske spærtegræ og de gamle partiers usmagelige stemmesplidskampegnere bl. a. hedder:

– For yderligere at understrege, at Retforbundet er et sprællevende parti, der kommenterer den politiske udvikling på Christiansborg – eller rettere den politiske slægtation på Christiansborg kan oplyses at der ofte udsendes resolutioner, mødereferater og konstruktive politiske udspil. Og-

borger var afhængig af godesjernes magt, for de sad inde med det økonomiske grundlag for tilværelsen, i et rent landbrugsamfund. Så fik vi industrisamfundet, og en ny mægtig gruppe opstod.

Med det øgede uddannelsesbehov opstår der nu en tredje magtgruppe, nemlig de højt uddannede og spec. de uddannede, som udgør en mangelfulde. Magten i samfundet overtages af specialisterne.

Vil I frem i verden, så er det ikke længere gjort med at bukke. Man må kunne noget. Man må have papir på sin kunnen.

Det er jo efterhånden blevet sådant, at ens fremtidige indtægt er bestemt af, hvor mange år man har villet investere i egen uddannelse, og hvor villig man er til at fortsætte denne uddannelse og revidere sine kundskaber.

På sin vis er det en tilfældig udvikling, fordi ens fremtid ikke længere vil være bestemt af faderens tegnebog. Det er bestemt af ens egne evner, vilje og energi – forudsat vi alle vil få lige startvilkår, og om den ting kan der endnu siges meget.

Men det vil nok være urealistisk at forestille sig, at der at sig selv bliver mere lighed mellem samfundets forskellige grupper. Tværtimod måske. Vi har da i hvert fald set, at visse af de højt uddannede grupper økonomisk har søgt at sikre sig bedst muligt. Men alt dette ved vi jo godt. For ellers

havde man vel ikke kunnet tale om uddannelsesrace.

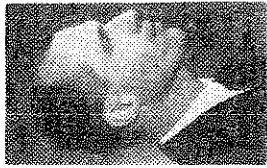
Det er klart, at sådanne vilkår må komme til at præge folkeskolens arbejde, for det er jo her, løbet starter, og vi mærker da også hos eleverne – navnlig i de allerejste klasser – en stigende interesse for at lære mere, bl. a. i form af ønsker om fortsat skolegang i folkeskolen og de skoleformer, der følger efter. Og vi mærker det også, når eleverne skal vælge valgfrie fag, selv om jeg tror, der i øjeblikket er ved at være en tendens til ikke bare at vælge de såkaldt kompetencegivende fag.

Man kunne så spørge, om det ikke var skolens opgave, først og fremmest at sætte jer i stand til at placere jer bedst muligt i det nye uddannelsessamfund, og her må jeg svare helt klart NEJ.

Det vil da være forkert, hvis skolen ikke søgte at udvikle jeres evner på bedste måde, så I står godt rustede til det samfund, I nu skal møde, men det er lige så forkert at tro, at jeres erhvervsuddannelse skal begynde i folkeskolen. Skolen har i mine øjne en lært væsentligere opgave i at give jer en bred almindelig orientering om det samfund, I skal ud i. Det er ikke altid, at læsningen af denne opgave møder nogen påskønnelse, for en god skole er i mange foreldres øjne en skole, der gør det let for eleverne at placere sig i erhvervslivet.

Hvad vil Retsforbundet?

ET SANDT FOLKESTYRE

Redaktør P. Westergaard beskriver i denne tredje og sidste artikel om Retsforbundets idépolitiske målsætning en bedre måde at få folkestyret til at fungere på. Tanken om det direkte folkestyre hører, men EDB-teknikken kan måske gøre den aktuel igen.

Lige fra Retsforbundets tilblivelse for 50 år siden har problemerne om demokratiets måde at fungere på spillet en betydelig rolle i partiets idépolitik. Gennem mange år var Retsforbundet banerfører for DET DIREKTE FOLKESTYRE.

I det direkte folkestyre kunne enhver vælger i landet stemme på en hvilken som helst kandidat til Folketinget, idet opstillingerne ikke var begrænset af valgkredse, og folketingsmedlemmer havde indflydelse ved tingsets afstemninger i forhold til, hvor mange velgere, der havde stemt på dem. For yderligere at styrke vælgerindflydelsen skulle vælgerne inlemme de periodiske valg kunne flytte deres stemme fra et folketingsmedlem til en anden kandidat, således at vælgeren i enhver mærkesag kunne være repræsenteret af den, som man mente at have mening fælles med.

Det direkte folkestyre ville sikre vælgerne den højeste grad af politisk indflydelse, partipolitik ville træde i baggrunden til fordel for valg af personer med anseelse og selvstændige meninger, og brud på klare løfter fra kandidater til vælgerne ville ikke gå ustraffet hen.

Men Retsforbundet måtte skrinlægge tanken om det direkte folkestyre. Ikke, fordi man bøjede sig for modstandernes arrogante påstande om, at vælgerne ikke er tilstrækkeligt kyndige til at få mulighed for større indflydelse, men fordi det ikke kunne sandsynliggøres, at ordningen lod sig administrere på en rimelig måde.

Selvfolgelig måtte lovgivningsarbejds stærkt voksende omfang også gøre det vanskeligere for borgerne at følge med. Men at komplicere et demokrati i en sådan grad, at borgerne ikke længere - politikerne måske heller ikke - har overblik over, hvad der besluttes og hvorfor, er naturligvis en betænkelig sag ud fra en demokratisk tankegang - ganske uanset, hvordan folkestyret ivotrigt praktiseres.

Ved revisionen af Retsforbundets idéprogram i 1966 stillede man efter omstændighederne spørgsmålet om det direkte folkestyre i bero, men en dag, når EDB-teknikken er tilstrækkeligt udviklet, vil det utvivlsomt blive aktuelt politik igen. I stedet fik idéprogrammets fjende afsnit, „Folkestyret“, følgende formulering:

Den lovgivende magt er hos Folketinget, der vælges ved administrative, hemmelige og direkte valg. Hele landet er en valgkreds.

Folketinget vælger regeringen, som varetager statsforvaltningen under ansvar over for tilinget.

Den dømmende magt er hos domstolene, for hvilke love og forordningers overensstemmelse med grundloven kan indbringes.

Folketingsstemning skal finde sted ved forfatningsændringer og kan tillige finde sted ved andre lovgivningsspørgsmål, når et i grundloven fastsat antal folketingsmedlemmer eller velgere forlanger det.

De nærmere regler for samfundets styreform fastsættes i grundloven, der skal sikre en betryggende adskillelse af den lovgivende, den uøvende og den dømmende magt.

Det lokale selvstyre varetages af regionale og kommunale råd, udgået af direkte valg.

I disse relativt få ord lever kravet om landet som én valgkreds videre, og ønsket om en udbygning af den direkte vælgerindflydelse søges tilgodeset gennem krav om hyppigere folketingsmølinger. Mest bemærkelsesværdig er dog kravet om, at Folketinget skal vælge regeringen, i stedet for som i dag, hvor den formelt udpeges af kongen, men reelt bliver til efter at partierne i Folketinget indbyrdes har fundet frem til en partikonstellation, der kan sikre en blok-regering et flertal imod en anden partikonstellation, som vil være i opposition.

En ny parlamentarisk praksis

For at lægge en demper på det partitaktiske spil om regeringsmagten, for at sikre alle grupper i Folketinget indflydelse og for at styrke de enkelte folketingsmedlemmers frie stilling og personlige ansvar foreslår Retsforbundet en ny parlamentarisk praksis, hvorefter hele Folketinget vælger regeringen, der sammensættes af repræsentanter for samtlige partier i forhold til deres størrelse.

En sådan regering, der kaldes en magtstratsregering - ikke at forveksle med en samlingsregering, der normalt vil være bundet af en fælles arbejdsaftale mellem de deltagende partier - skal sidde en hel valgperiode. En magtstratsregering fremsætter nemlig altid sine forslag til fri forhandling i Folketinget, hvor forslagene vedtages (eller forkastes) af folketingsmedlemmerne i vekslende flertalskombinationer helt på tværs af de blokpolitiske skillelinjer, som vi kender i dag. Kan et ministerforslag ikke vedtages,

sker der normalt ikke andet, end at Folketinget be'r ministere komme med et bedre forslag. Ingen regeringskrise af den grund. Kun hvis Folketingets flertal udtrykker mistillid til regeringen eller til én af dens ministre, skal der ske ministerskifte.

Mon ikke mange i dag erkender, at vi herhjemme trænger til at få regeringsmagten reduceret til det, den rettelig bør være, den politiske ledelse af lovens forvaltning under ansvar over for den øverste politiske myndighed, Folketinget. Vi trænger til at få fjernet det partitaktiske spil om ministertabureterne, som til tider er ved at lamme det nødvendige lovgivningsarbejde, og som gør de enkelte folketingsmedlemmer alt for afhængige af partiparoler og af de strategiske missionerne og af de strategiske paroler fra partikontorerne. Vi trænger til en magtstratsregering, og den kan gennemføres uden grundlovsændringer, hvis vælgerne ønsker det og kan overbevise partierne derom.

En demokratisk valglov

I et af de tidligere afsnit i Retsforbundets idéprogram er det

allerede sagt, at valgløven må give alle vælgere lige mulighed for indflydelse. Grundloven foreskriver en valgordning, der sikrer de forskellige anskuelser i befolkningsvalgløvens nuværende spærregler. 2 pct.-reglen og bestemmelse om partiaumeldelser gennem omfattende underskriftindsamlinger, hvor hvert af de næsten 20.000 underskriftskort skal attesteres på et kommunekontor og derefter godkendes i indenrigsministeriet, kræver disse ligelighedssyn, og derfor bør disse bestemmelser fjernes. De tjener kun som en udemokratisk beskyttelse af Folketingets partier imod konkurrence fra nye politiske strømninger, der derfor tvinges ud på parlamentariske veje. I demokratiets navn bruger folketingspartierne endda reglerne til at skrække vælgerne bort fra de små partier gennem trust om stemmepild. Men i et folkestyre kan det ikke være stemmesoldat stemme efter sin overbevisning. Man kan derimod spille sin stemme ved at stemme på det forkerte.

KULTUR OG KUNST

Af skovfoged

Ejnar Pedersen, Skørping.

Kunst er en del af kulturen. Mon det er helt galt at kalde alt det for kunst, som - når det materielle behov er tilfredsstillet - på den ene eller den anden måde vækker os til beundring, forundring, begejstring, længsel, melankoli, sorg, glæde, selvransagelse osv. osv. - kort sagt, det som kan røre de sindets yderste tangenter, mærke som lyse, der aldrig bliver rørt af produktivitetens rationelle hamren på klaviaturets midterste tangenter i vort sind - foragteligt kaldet den daglige trummerum, i virkeligheden kulturens krop, arme og ben. - Kunstens bærer.

Kulturministeriet er således fra dåben en vanskabning - det skulde naturligvis have heddet *kunsts*ministeriet. Så var det nemlig til at føle på, hvad vi havde med at gøre. Naturfredning o. lign. var da aldrig kommet i så uaneturligt selskab som nu, hvor det tilsyneladende befinder sig forbandet dårligt.

Under endnu en forudsætning - den nemlig, at et folks kultur (incl. dets kunst) skal have et positivt sigte, så den ene generation kan aflevere et bedre (læs:

CAFAX

- det bedste navn i kaffe.

CAFAX KAFFE

Frydsbrøndvej 19, Nykøbing M.
Telf. 72 12 59.

Auto-, traktor- og landbrugsdæk

Accumulator - en gros - detail
- Kvalitet i top - priserne i bund.
Landsomfattende salg. Returret.

Sien Jacobsen,
Nykøbing Mors. Tlf. (07) 72 03 97.

Højre- eller venstreorienteret - nej

Efter den kortfattede gennemgang af Retsforbundets politiske målsætning vil en og anden måske spørge, om Retsforbundet da står til højre eller venstre i dansk politik. Det tror jeg ikke, det gør.

Det er så svært at finde ud af, hvad der er højre og venstre i dag, for Venstre synes at have placeret sig længst til højre, det gamle højre-parti, de konservative, er rykket til venstre, Det radikale Venstre radkalt til højre, det højresocialistiske kommunistparti bryster sig af at stå yderst til venstre og Socialdemokratiet vil helst være med alle steder.

Men nyttigere end at bryde sin hieme med at finde rede på denne forvirring og få sig placeret på den traditionelle politiske målepind (som er lidt egnet til at måle de reelle politiske problemer med) er det at bygge et samfund op, hvor menneskene kan leve i frihed, i et fredeligt og på lige fuldt samarbejde og på lige den samfundsofbygning, som og refærdige vilkår. Det er Retsforbundet arbejder på - og Retsforbundet indbyder alle til at bygge med.

F. Westergaard.

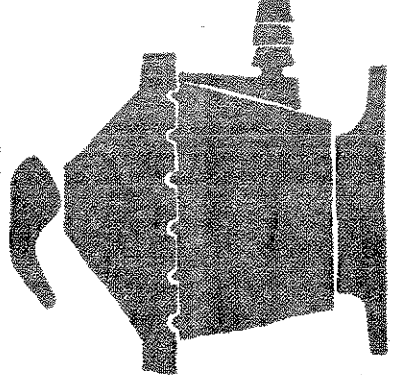
så vidunderligt, komponere nok så betagende og skrive nok så inspirerende - brugende både de mørke og de lyse toner. Men hvis kroppen er raddet, vil armene en dag falde slapt ned, og benene synke sammen, sådan som det skete for de gamle ægyptere, babyloniere, persere og romere. Der er intet nyt under solen!

Hvad jeg mener? Blot dette,

På Mors

går den fornuftige husmoder i

BRUGS EN

Kun Kosongas har

SIKKERHEDSHAT

Kosongas

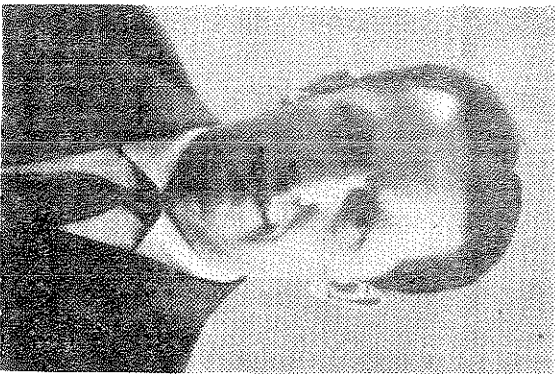
mest moderne

Det danske Kosongas-system anvendes i dag i mere end 50 lande over hele kloden. Kosongas-låden - verdens største gastankerlåde - viser det danske flag på alle 7 verdenshave. Der er mange årsager til Kosongas-systemets succes. En af dem er, at kun Kosongas har sikkerhedshat!

at hvis et folk ikke længere for-
står, hvad der er R.E.T., og hvad
der er U-F.E.T., da er det nået
der til, at det er nødvendigt at
oprette et kunstmuseum for
at Jens Kruse kan få arbejds-
mand N. N. til at betale en tea-
terbillet for sig.

Og så kan Jens Kruse til
gengæld få lov til at betale, hvis
arbejdsmand N. N. får lyst til
at lære at spille kort.

Men lakken (læs: stemmerne!)
får Hans excellens K. Helveg Pe-
terson og ligesindede. Det skal
den statsbetalte presse og stats-

Einar Pedersen

dirigerede radio og TV nok sør-
ge for (med Jyllands-Posten som
den snart eneste hæderlige und-
tagelse), og hvad disse medier ik-
ke formår af ensretning, ordnes
bekvent af en valglov, der er
lige så rådden som det system,
den opretholder, og hvis redskab
den er.

Det er kulturministerens kul-
tur!

— Men det er ingen kunst!

I disse pengeknappe tider

Det unge nygifte par var vær-
tet for en nabo, som var ung-
karl, og samtalen kom ind på
seksual-moral. "Siden De påstår,
at De er så liberal", sagde ung-
karlen udfordrende til ægteman-
den, "ville De f.eks. så lade mig
fa lov til at kysse Deres kones
bryster for 1000 dollar?"

"Ægteparret, som nødigt ville
virke størede, og som desuden
i høj grad trængte til en ekstra-
skilling gik med på spøgen, og
konen tog bluse og BH af. Ung-
karlen lagde ansigtet mellem
hendes bryster og nød situatio-
nen i flere minutter, indtil ægte-
manden blev utålmodig og sagde:
"Se så at komme igang med at
kysse dem!"

"Det ville jeg hellere end ger-
ne", svarede naboen, "men det
har jeg desværre ikke råd til."

(Efter "Playboy")

HAVE-CHRYSANTHEMUM

30 stk. planter i nyere og helt
nye sorter og skønne farver
sendes for 10 kr., portofrit
mod bestilling snarest. 20 stk.
kr. 7,50.

"GJENDAL", Holmstrup st.

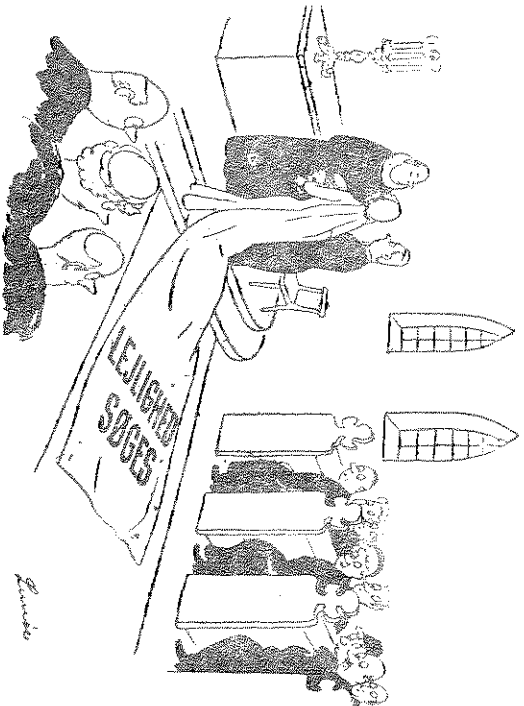
MAGSTRØM

Symaskiner

Østergade 20 - Hillerød
(03) 26 15 78

BØRGE BOESEN

Danske og udenlandske bøger
B. T. CENTRALEEN
Buen 2580

Lunde

Selvfolgelig er tegningens situation barok, men bortset fra det må
man undre sig over, at bryllupsgæsterne ser så forundrede ud. Det
er jo som bekendt det normale, at lejligheden får man først, når man
kan fremvise videskabsstenen — helst ledsaget af en indlæggelsesmeddel-
se til Rigshospitalets fødselsafdeling!

Breve fra læserne

Hvordan er forbindelsen mellem kredit og pengesedler?

Der kan ikke være nogen orienterede, følger nærværende
menighed mellem Erling Bund-
gård og undertegnede, og for min
skyld må man gerne sige lære-
og kreditpolitik om Nationalban-
ken i stedet for seddeludstedel-
se da sedler som antort af Bund-
gård kun anvendes til at finansie-
re de nødvendige daglige trans-
aktioner. Imidlertid skal man væ-
re klar over de realiteter, det
drejer sig om, og da vi begge
ikke skriver for hinanden, men
for læserne, der hyppigt ikke er

Genial løsning udbedes!

Hr. Søren Pedersen, Grønbeek.
Vil gerne have mig til at definere,
hvad jeg mener med at være re-
aktionær. Jeg mener, at der fin-
des to slags reaktionære. De, som
findes på venstre fløj, er efter
min opfattelse dem, som tilstræ-
ber det fuldstændige socialistiske sy-
stem med storfamilie, kollektiver
og samme løn uanset kvalifikatio-
ner. På indsat fløj findes der
nogle, som er så egoistiske, at de
kun tænker på sig selv, d. v. s. de
forsøger at udbygge klassefor-
leje i samfundet. Så findes der
også en ikke-reaktionær middel-
gruppe, som er socialliberal, d. v.
s. forsøger at skabe social ret-
færdighed under liberale former.
Hr. Pedersen vender sig imod
enhver form for uundvendig støt-
te, som pakseres i dag. — Her
nævner han landbrugsstøtten, bo-
ligstøtten og uddannelsesstøtten.
De tre nævnte støtteobjekter er
forskellige. Landbrugsstøtten er
kun beregnet i ca. 20 pct. af til-
fredselse, men jeg fattet endnu ik-
ke, hvorfor man går imod uddan-
nelsesstøtten.

Uddannelse siges at være den
bedste investering, man kan fore-
tage, og det må også gælde for
staten. Det er lidt for idealistisk
at tro, at alle har lige mulighed
for at få en uddannelse. Hr. Pedersen vil
sikkert forklare mig, hvordan et
barn fra en lille mørk baggårds-
lejlighed med fraskilte forældre
og fire små søskende skal få råd
til at fortsætte skolen efter de
tvungne 7 år. Jeg garanterer for,
at vedkommende går ud af skolen
som 14-årig, uanset evnerne, hvis
enhver form for støtte fjernes. —
Men måske hr. Pedersen har en
genial løsning, som han vil del-
agtgøre os andre i?

Ejner Larsen,

Cobhøjensgade 63 t. h., 1652 V.

underkastede en forbrugervurde-
ring.
Det går Rettsforbundet så dår-
ligt, fordi det har kastet sine op-
rindelige idealer overbord, den,
der forvandlede puljesamfundet

Svaret var der straks!

I mit indlæg i "Vejen Frem"
nr. 20 med titlen: "Kan forbru-
get overstige produktionen?" bad
jeg læserne gennemtænke proble-
met om, hvordan der kan opstå
betalingssmidler, der ikke er pro-
duktion bagved, og såfremt no-
gen kunne give en fornuftig for-
klaring herpå, var det bare at
komme frem med den.

Her vil jeg indskyde den be-
mærkning, at spørgsmålet var
stillet til "Jyllands-Postens" læ-
sere, men her fik man ikke plads
til det.

Om der ville være kommet no-
get svar i "Jyll-P." er vel tvivl-
somt, men i "Vejen Frem" var
der svar i samme nummer i Knud
Tholstrup's indlæg: "Har de blind
for øjnene?" Her forklarer K. T.,
at det er grundværdistilgangen,
der skaber købekraft uden pro-
duktion, hvilket er det rigtige
svar. Dog mener jeg der må til-
føjes, at det er obligationsudste-
lsen på denne, samt på nybyg-
geri, der skaber problemet, thi
disse obligationer gøres til gen-
stand for alm. handel og kan
meget vel benyttes som betalings-
middel for almindelige forbrugs-
varer, og så er det problemet op-
stået.

At bygge huse er selvfølgelig
også en produktion, men man skal
gøre sig klart, at man skal have
råd til det; dermed skal forstås,
at man har de nødvendige ma-
terialer. Med byggematerialer
tænker man selvfølgelig på sand,
sten, cement, træ og andre ma-
terialer, men reelt skal man be-

og førte opgaverne løsning hen,
hvor det hører hjemme; primært
de ansvarlige enkelte borgere, der
hoster, hvor de såede, korn som
ukrudt.
Svend Mourrup.

Tilmelding til sommerstævnet

Undertegnede ønsker at deltage i sommerstævnet med neden-
stående ovennævnte og med deltagelse i nedestående mød-
tider — (seet kryds).

Antal voksne:	Antal børn under 14 år
Torsdag den 30. juli:	Lørdag den 1. august:
() Aftenmad	() Morgenmad
() Aftenkaffe	() Frokost
() Overnatning	() Eftermiddagskaffe
Fredag den 31. juli:	() Middag
() Morgenmad	() Overnatning
() Frokost	Søndag den 2. august:
() Udtøgt, herunder	() Morgenmad
kaffe	() Middag
() Aftenkaffe	() Eftermiddagskaffe
() Overnatning	
Navn:	
Adresse:	
.....	
.....	

KLIP TIL BLADETS KANT

VEJEN FREM

Tryksag

Abskonnements 52 kr.
Kvarterabonnement i 15 kr.

Sæt kryds ved de ønskede

Navn

Stilling

Postadr.

VEJEN FREM

Kroghsgade 1,
2100 København Ø.

Kan
nedlægges
afkasseret
i postbrev
kassene

56

Søren Pedersen,
Grønbeek Møllegård, Ans by.

Tonen fra Gyngemosen

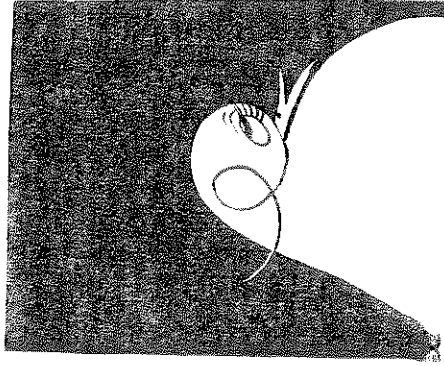
Tilfredsheden med den "fo-
ne", der præger radioens (og
flernysets) nyhedsformid-
ling er næppe udpræget i alle
kredse. Vognmand Richard E.
Jensen, Juelsminde, har i
„Jylland-Posten" givet ud-
tryk for sin andren:

I klokken seks-pressen var han der ikke. I syv-pressen og i otte-pressen var han der heller ikke. Klokken ni lyttede jeg igen forgræves, men jeg vidste han måtte komme, og endelig i pressen klokken 12.30 var han dér, fhv. statsminister Socialdemokratiets formand hr. J. O. Krug. Det var dagen „derpå“, da engelske vælgere havde talt og stemt sig fri af det engelske „socialist-åg“. Men Danmarks Radio skulle som sædvanlig have at vide til velgernes orientering hvad J. O. Krug mener. Det kunne også godt behøves efter at radioen næsten havde været mere end stikker på, at engelske socialister ville vinde det engelske valg. Det er forundt derligt hvad danske lyttere skal finde sig i at høre fra radioens, i alt fald *ikke-højreorienterede* kommentatorer. Der er jo dom for, at man ikke må kalde kommentatorerne for „rede“. Med de venstreorienteredes „usvigelige“ skærped ved de beskud om alt og det postuleres med evangelistisk overbevisning at de altid har ret. En så demokratisk opfattelse at de højreorienterede måske også kunne have ret, lævnes der ikke den mindste chance. Er det mon et „patent“ at have den næsten „offordiske“ venstreorienterede opfattelse for at være kommentator i radioen?

Ja, så var der dog en kommentator, som kunne meddele, at den ny engelsk-konservative regering dog ikke fik nogen „reaktioner“ sammenlagt til nogen beroligelse for den af radioen formodede venstreforanderede lytterskare.

Man spørger sig selv: Ligger der et *politisk-socialistisk* sigte i radioens enlidige politiske orientering? F.eks. i USA har radioen en kommentator der tilsvarende-

UGENS HAK

Man forstår ikke rigtig den selvfølelse, hvormed Postcenset giver meddelelse om sit store overskud. Det er da ingen kunst at få overskud, når man selv bestemmer lukstema.

de har for opgave at fortælle lytterne „om alt ondt fra Amerika“. Præsident Nixon er en næsten udelukkende politiker får man indtrykket af når man hører radio-kommentatoren. Derimod hører man aldrig om alternativet eller hvad radioens kommentator vil sætte i stedet. Det er jo ikke nok bare at yde venstreorienteret kritik af det vestlige samfund. Hvad er det radio-kommentatorerne vil sætte i stedet?

Efter min opfattelse er radioen ikke-amerikanskvenlig. Radioen var „labourvenlig“, men ikke for de konservative. I radioens orientering, læser for de unge, er den ikke produktionsvenlig, og ikke „minded“ for de manuelle erhverv. Og den er ikke „profitvenlig“ skønt hele vort samfund-

Det offentlige - og de højt uddannede

Landet over diskuteres i denne tid et prekært problem: den truende overproduktion af akademikere. Prekært af flere grunde. Prekært, fordi det ikke er nogen lyslig situation efter mange års studium ikke at kunne få beskæftigelse i det fag, som man har viet så mange kræfter. Prekært, fordi en overproduktion næppe vil kunne undgå at true akademikerorganisationernes tilkæmpede lønvilkar for deres medlemmer (hvad disse sikkert vil beklage). Prekært, fordi samfundet, d. v. s. skatteyderne, årligt offer milliardbeleb på akademikeruddannelse, og det er ikke rart for politikerne og deres vælgere at måtte erkende, at de har disponeret forkert — og for dyrt.

I debatten om akademikerproblemet indgår statens nuværende og fremtidige behov for den slags arbejdskraft med særlig vægt. I 1968 beskæftigede staten iflg. en rapport fra Planlægningsrådets sekretariat ca. 13.250 personer med en højere uddannelse eller ca. 22 pct. af det samlede antal erhvervsaktive i denne uddannelsesgruppe på i alt 59.300. Trods al snak om anvendelse af overkvalificeret arbejdskraft i staten regner staten med i 1973 eller 24 pct. Ikke desto mindre betyder denne stigning i antallet af statsbeskæftigede akademikere et fald i statens andel af den beregnede kandidatproduktion, fordi denne forventes at stige stærkt. Følgelig må flere og flere akademikere søge beskæftigelse uden for staten, og det er tvivlsomt, om der vil blive plads til alle.

Værst ser det ud for psykologerne, som i dag næsten udelukkende beskæftiges af stat, kommuner og offentlige institutioner. Kun 6 pct. af Psykologforeningens 450 medlemmer er beskæftiget udenfor. POLITIKEN, som har været lagt hårdt ud i debatten om akademikerproblemet, anslår, at der i 1977-78, når dette års russer bliver kandidater, vil udgå 100-120 kandidater fra universiteterne, hvoraf staten kun vil afløse 20 og kommuner og offentlige institutioner lidt mindre. Altså en meget betydelig overproduktion, der skal slås på, et marked, der ikke hidtil har været interesseret i psykologisk arbejdskraft", som bladet udtrykker sig.

Man skulle egentlig mene, at erhvervslivet kunne finde god og

system er baseret på profit og radioen lever indirekte deraf.

I det hele taget indtager ra-
dioen en destruktiv holdning til
både VKR-regeringen og vort
samfund i almindelighed og for
den sags skyld kan man lige så
godt lytte til radio Moskva eller
DDR's dansksprogede udsendel-
ser.

A. propos: Sprog. Det er synd at ikke også radioen kan få fremmedarbejdere der taler dansk - tænke sig engang at kunne tale folk ud af jernbepplandene til på dansk at kommentere de venstreorienterede med lidt højreorienteret kommentarer, for i Danmark er højreorientering en mangelfuld, men derfor behøver den ikke at være dårlig. Kvalitet kan jo som bekendt være afhængig af udbud og efterspørgsel.

På forsiden af "Søndags-Aktuel" den 12. april 1970 stod at læse med tommehøje typer og understreget med rødt:

NU SKAL KILDESKATTE-
 MILLIONERNE HJEM. --
 SKATTEDIREKTØR TRUER
 60.000 ARBEJDSGIVERE
 MED PANTEFOGED --
 BØDER OG HÆFTE.

Inde i bladet hed det med femspaltet overskrift: „60.000 arbejdsgivere risikerer bødestraf“ og i teksten:

Det har været meddelt, at 60.000 arbejdsgivere endnu ikke har indbetalt 800 millioner kroner, som er opkrævet i de første tre måneder. Til bladet udtalte tidligere finansminister Grønbaum:

„Jeg vil ikke modsætte mig, at man i overgangsperioden tager lempeligt på sådanne sager, men hammeren må naturligvis falde, hvis man over længere tid undlader at indbetale opkrævede beløb“.

at maoisme og halvsocialistisk politisk fusentasteri spiller en større rolle i det psykologiske studium, end dets videnskabelige renommé kan tåle. Holder disse fornemmelser stik, så er ansvaret for de psykologiske studenters akademiske fremtid også placeret.

Men så en der heller ingen grund til at tage så tungt på følgende grebene fra professorer og studenteredere på politikerne for at vilde bevillige flere skatter til at få de mange psykologer puffet ind i den offentlige forvaltning. Så vil der tværtimod være bred folkelig tilslutning til at så bremse endnu hårdere i.

Af mange grunde er det derfor godt, at der nu rejses debat om akademi- og kunstnerproduktionen i Danmark. Det er i de studerendes egen interesse, at de får mulighed for i tide at vurdere, hvor de står. — Det er også samfundets interesse — og i skatteydernes.

20

Med andre ord, erhvervslivet eftertrykkeligt sat i gæbestokken til almindelig foragt og beskueise: 60.00 arbejdsgivere havde ikke vi-

deresendt 800 millioner kroner, som de havde indeholdt af deres medarbejderes lønninger.

Nu 3 måneder efter viser det sig, at hele historien er løgn og forbandet dikt.

Ved en ubegrubelig fejl i kildeskatteadministrationen er de eks- hvervsdrivende blevet rykket for indbetalinger, som de forlængst har foretaget.

Venter man sig, at „Aktuelle“ på sin forside med formelhøje typer vil fortælle sine læsere, at bladets beskyldninger har savnet ethvert grundlag, vil man sikkert komme til at vente forgæves.

Bombastisk råbes ud for alle vinde, at de er ansvarsløse her tilbageholdt 800 millioner kroner, som skulle være indbetalt, og vil få bøder og hæftestraf. Når så påstanden viser sig aldeles uboldbar, får den alligevel lov til at hænge i luften, mens man giver sig til at tale om noget andet.

GLASS

HVORWANG

En amerikaner på besøg i København står på Slotsholmen og beskuer statuens nye kontorpas-lads. - Han spørger en forbi-pas-serende: "Hvor mange møn der arbejder i det hus?" Københav-neren rynker panden eftertænk-somt og svarer: Jeg vil tippe henimod halvdelen."

Vor nuværende situation tyder på, at det kan være bedre at have en arrogant eller reaktionær elite end ingen elite i det hele taget.

For et samfund uden en elite med selvspekt og evne til at indgyde respekt, er et samfund uden autoritet, og et samfund uden autoritet er kun et kort skridt fra at blive et autoritært samfund.

10

WATER

(1993-1994)